

Т. 1/73

[20 x 100]

1662

ПРОВЕРКА
2010

КНИГА ПЪРВА • 1946 г.

АЗ СЛУЖА

ОРГАН НА БЪЛГАРСКИ МАЛАДЕЖКИ ЧЕРВЕН КРЪСТ

47052

9/1/77

ՄԻՋԵՔԿԱ
2010

ԱՅ ՏԱՄԻՏԵՐ

НАШИЯТ ПЪТ

Той е бил един и нека такъв да остане. Българският младежки Червен кръст е организация безпартийна, хуманна, със международни връзки и характер. Миналият диктаторски режим, чрез своята катзонка организация Браник, се опита да се наложи на Българския младежки червен кръст. Направи опит да я управлява по начини и методи чужди и неприемливи за младежта. С рухване на този режим и нашата организация се възобнови.

За една година свободен живот, ние възстановихме старите дружества и на много места образувахме нови. Дейността ни е повече от похвална. Оказахме голяма помощ както на бойците от фронта, така и на техните близки. Младите червенкръстци бяха едни от първите помощници при настъпване речеките по болници, почивки долове, обслужване санитарните влакове и т. н. Младежите червенкръстци не останаха чужди през това време и към нуждите на нашите селяни. На много места те се явиха и им оказаха ценна помощ в селската работа.

Сега, обаче, след свършване на войната, нашата дейност не трябва да се умаловажава. Ние ще има да се справяме още с много трудности. Верно е че характерът на дейността ни се малко измени, но животът ни поставя пред други, нови задачи.

В какво ще се състои, нашата бъдеща дейност и как трябва да се провежда тя? Имаме много селища останали без санитарна помощ и настанявания. Там нашите членове, добили вече познания по хигиена и бърза помощ, са длъжни да образуват малки аптечки, да се грижат за общата и лична хигиена на жителите, което е от грамадно значение за здравеопазването на народа ни. Това също трябва да се съблюдава и провежда от нас и във всяко училище. В културно просветно отношение сред младежта, ние трябва да бъдем едни от първите, а така също да подкрепяме всяка подобна инициатива, независимо откъде произлиза тя. Ние всички трябва да живеем със съзнание то че утре ще бъдем пълноправни, образцови и примерни граждани на тази хубава страна, защото в нашата организация младежта се възпитават на добро, хуманност, взаимопомощ и себепосрещване, всички тези красиви качества, които осмислят девиза ни: аз служа!

Гавраил Марков

член на Върховното управление М.Ч.К.

Световната младеж

ГОВОРИ

Световната младежка конференция се състои от 29 октомври до 10 ноември т.г. в Лондон. В нея взеха участие 63 страни с 483 делегати и 141 наблюдатели — представители на 30,000,000 организирана антифашистка младеж.

Разгледан и приет бе уставът на Световната младежка федерация. Основните положения в тоя устав са:

Създава се Всемирна федерация на световната демократична младеж със седалище в Париж, която ще работи за мир, свобода, демокрация, независимост и равенство между всички народи. Крайната цел е да работи за най-точно международно разбирателство и сътрудничество между младежта в областта на икономиката, политиката, образованието, културата и социалната дейност.

Федерацията ще се стреми да обхване всички младежки организации в света. Тя ще направи всичко възможно да създаде контакт и с тези организации, които сега не участват в нея с цел да ги привлече. Федерацията ще се ръководи от един съвет, сега от 105 души, един изекзутивен комитет от 19 души, един секретариат от 5 души, а именно — председател, трима секретари и един касиер. Младежта на отделните страни няма да участва по отделно със своите областни и местни организации, а като цяло чрез своите общи младежки комитети. Всички младежки организации, участващи в конгреса, в двумесечен срок са длъжни да ратифицират или не настояващ устав и да утвърдят или не избраните членове на съвета от техните страни.

Първата международна младежка конференция, свикана след края на втората световна война, представя следния доклад:

1. Милioni млади хора от много раси, националности и религии се биха в армияте на Обединените народи, в партизанските отряди и съпротивителните движения. Те работиха неуморно в индустрията, в транспортните служби и земеделието. С пълно съзнание за цената, която е платена за мира, ние отдаваме дан на тези, които жертви направиха възможна победата над фашизма. Настоящата конференция зове всички младежки демократични организации да спомогнат за установяването на един справедлив и вечен мир; да подкрепят стремежа на младите хора за създаване на необходимите условия за духовно, културно и физическо развитие и да укрепят сътрудничеството и уважението между народите.

2. Воената победа на Обединените народи над агресивните сили сложи край на една важна фаза от борбата срещу фашизма. Остава задачата за създаването на една основа на доверие между народите.

3. Младите хора искат победата от военните

години да доведе вечен мир и сигурност. Те вярват, че една авторитетна международна организация, основана на взаимодействието между великите сили, е способна да поддържа мира. Те подкрепят пълно статута (хартата) на Световната организация, съставен в Сан Франциско, подкрепят установяването на организацията на Обединените народи, като ефикасен международен политически инструмент за поддържане мира и за издигане социалното и икономическото ниво на народите.

Конференцията зове всички младежки демократични организации да подкрепят енергично всички мерки за засилване и разширяване на Организацията на обединените народи, да се противопоставят решително на всеки опит за подготвяне на нова империалистична агресия, да вземат дейно участие в разширяване на сътрудничеството и разбирателството между народите.

Конференцията иска премахване на всички различия, основаващи се на раса, националност, собственост, религия и политически убеждения, незабавното възстановяване на свободата на словото, печата, събраната, религията.

Конференцията е убедена, че важното условие за осъществяването на всички тези задачи е съгласуването на усилията на младите хора от всички държави, чрез една Световна младежка демократична организация.

Младежта, която понесе главната тежест в борбата срещу фашизма на нейното племе и тила, има право на по-добър живот и пълно човешко достойнство.

Конференцията вярва, че младите хора от целия свят се нуждаят от добри условия за такъв вид работа, която развива тяхната личност и ги прави годни да се поставят пълно в служба на обществото.

По мнението на конференцията най-належащите изисквания за младите хора днес са следните:

Работа

Светът страда от недомъци от всякакъв вид, вследствие на войната. Човешките нужди са незадоволени и затова по-голямата производителност на индустрията и земеделието е съществено условие за издигане нивото на живота във всяка страна. Младите хора желаят да подпомогнат в това и работят за тях не би трябвало да липсва във всяка една държава.

Всички младежи и девойки трябва да имат, докато са още в училище, подкрепа и напътствие в своето призвание. Младите работници не трябва да работят повече от 6 часа дневно и най-много 44 часа седмично. Тези под 16 години не повече от 6 часа дневно.

Демократични права

Младешът е спечелил правото да претендира, че има способността да носи отговорността като гражданин. Ние настояваме да се даде право на всеки младеж над 18 години да гласува и да бъде избиран в всякакви избори. Гласуването трябва да бъде всеобщо, тайно и свободно. Конференцията апелира за по-голямо участие на младежите в обществения, държавния и междудържавния живот.

За младите хора демократичните права трябва да съществуват и по отношение техните организации. Те трябва да имат правото да образуват, да стават членове и да движат своите собствени организации.

Свобода на религията и мисълта

Световната младеж потвърждава своята вяра в основните права на човека, в достойнството и стойността на човешката личност според принципите, легнали в статута на Обединените народи. Той определя свободата на мисълта и свободата на религията и възможността за всеки човек да се присъедини без заплаха към религиозните или философски схващания, към политическата доктрина, която той си избере.

Образование

Едно основно, необходимо, право за всяко дете е свободното задължително първоначално и основно образование на неговия матерен език и според националните и културните му традиции. Трябва да има равни възможности за образованието на всички младежи. Ние вярваме, че е нужна подкрепата от държавата на нуждаещите се и способни ученици и на техните семейства, ако е необходимо, за да продължат образованието си.

Култура

Така също във всички културни прояви на младите хора, трябва духът на свободата да бъде доминиращ и всички младежи да имат възможността да се наслаждават и ценят най-добрата музика, драма, литература и изкуство. Належаша нужда е да се засили възприемането на културата и необходимите улеснения трябва да бъдат създадени особено в селските области на слабообразованите страни в държавите, разрушени от фашистката окупация и в бившите фашистски държави. За тази цел държавна помощ трябва да бъде дадена на младежките центрове и организации и стипендиите трябва да бъдат направени достъпни за обещаващите изпълнители и ученици.

Физическо развитие

Физическото благодействие на младежта може да бъде постигнато чрез по-добри жилища, достатъчно хранене, празници и почивки през време на работа. Отчасти физическото развитие на младежта зависи и от възможностите за спортуване и забавление, и необходимо е, управниците да увеличат тези възможности, (особено) но не изключително в слабообразованите страни. Младежките организации трябва да помогнат тази дейност.

Трябва да се полагат безплатни медицински грижи за всички младежи. Спортът и физическата подготовка трябва да бъдат поставени на научна основа и трябва да станат съществена част от общото образование.

Дом и семейство

Конференцията признава, че домът е една необходимост и семейството основна единица в демократичното общество, което се нуждае от преустройство, ако последиците от войната не са толкова силни. На младите хора трябва да бъдат дадени всички улеснения за изграждането на собствен дом и семейство. Майките, които също работят, се нуждаят за своите деца от забавящици, храна за децата, които са на училище и детски градини. Специална държавна помощ трябва да бъде давана на големите семейства. Младите двойки трябва да получават специално предбрачно възпитание за полово хигиена, грижи за децата и за пренеся съществени за един щастлив дом и семейство. Трябва да бъдат създадени достатъчно число здравни домове. Младежките организации трябва да поведат цялото общество в борба срещу всички видове на морално деградирание. Домът, училището и младежките организации могат да си помагат едни други в подготовката на дейни млади граждани.

Помощ и засилване на международното сътрудничество

Конференцията припомня със съжаление, материалните и духовни нужди на младежта в страните, разрушени от nepřиятеля и в слабообразованите икономически области. Тя смята, че възможна помощ трябва да бъде дадена веднага чрез УНПРА и други подобни институти.

Помощта трябва да бъде считана като задължение, а не като благодеяние. Световната младежка организация ще проведе мерки за засилване на международното сътрудничество, да засили взаиморазбирателството и да помогне на цялата младеж да постигне пълна свобода и демокрация.

Д-р Любен Рачев
Председател на Българския Червен кръст

Делото на Българския Червен кръст

На 30 декември т. г. ние чествувахме 60 годишнината от основаването на Българския Червен кръст и 1 год. и 3 месечна дейност на Българския Червен кръст, стъпил здраво на отечествено-фронттовка земя, който в войни и мир с всеотдайност е помагал на своя народ. Днес Българския Червен кръст брои 95 градски и 1210 селски клонове с около 150,000 члена.

От организацията на човеколюбие и милосърдие, раздаваща помощи с парадна благотворителност, често далеч от нуждите и болките на широките народни маси, Българския Червен кръст след 9 септември 1944 година израсна в една истинска изродна масова организация.

През време на Отечествената война Българският Червен кръст напрегна всички свои сили и в вътрешния фронт, подпомогна бившите партизани, политзатворници, концлагеристи, милиционерите и придошлите бежанци от Тракия и Македония, като им раздаде дрехи, обувки, храни, лекарства и организира заедно с Помощната организация почивни долове в селата Долни Лозен, Княжево и Костенец. Българският Червен кръст стегна своите кадри и дале по най-добрия начин своя принос за спечелване на Отечествената война. Той екипирал болници, 8 санитарни алакове, 34 подкрепителни спирки, като уреди с помощта на съветската санитарна служба Козьовдарителен център за пръв път у нас. Уреди специална денонощна служба за пренасяне на ранени бойци и събра и изпрати на фронта книги и подаръци за войската. Само в подкрепа на нашата войска Българският Червен кръст раздава над 208,000,000 лв.

На външния фронт Българският Червен кръст прояви не по-малка дейност. Той съдейства за стопяване на ледената стена от несправедливо изгодувание и ненавист на югославските герои към нашата страна, поради звервата извършени от

българските фашисти в Югославия. Българският Червен кръст помогна извънредно много за завоеване достойно място за страната ни между свободолюбивите народи и преди всичко в славянското семейство, спечелвайки сърцата на съветските и югославски герои чрез реално и непрекъснато подпомагане и грижи за тях.

За организиране и изнасяне на тези многостранни помощи и здравни начинания на вътрешния и външния фронт Българският Червен кръст е похарчил повече от 534,000,000 лева в пари и материали, изчислени по мирновременна оценка. Тук не влизат разходите, извършени през същото време от клоновете на Българския Червен кръст за проведената от тях дейност в същия дух. Ако и те се вземат под внимание, може без да се превеличи да се приеме, че общите разходи на нашата организация през посочения период достигат един милиард лева.

Тази огромна дейност може да бъде образцово изнесена само благодарение на това че Българският Червен кръст представлява днес един аестравен и хармонично работещ трудов колектив от ръководен кадар, лекари, милосърдни сестри, чиновници и физически работници. Възможностите за такава дейност бяха открити за Българския Червен кръст само от отечествено-фронттовската аласт.

Дейността на нашата болница е гордост за Българския Червен кръст. От 9 септември 1944 година до началото на декември т. г. са посъгълили на лечение 3,930 души, извършени са амбулаторни прегледи: а) вътрешни 15,571 души и б) хирургически 19,259 души. В болницата са били лекувани продължително време и 350 ранени югославски бойци, както и ранени съветски военни чиновне. Не по-малка дейност е развило и училището за милосърдни сестри, като е дало в Отечествената война

мобилизационни назначения на 527 сестри и 3,945 севарици, обучени от Българския Червен кръст.

Образова е била и дейността на Кръводарителния център. В него са дарили кръв досега 4,012 души или всичко 752 литри.

През време на Отечествена война Българският Червен кръст е поддържал живи връзки с Международният Червен кръст и е издирвал и подпомагал наши пленници, работници и студенти в Германия и другде.

Българският Червен кръст поддържа постоянна връзка с Съветския Червен кръст и Полумесец и изпрати специален свой представител в Москва.

В резултат на тази дейност ние получихме от Международния Червен кръст 40 тона сапун „Сълайт“ и разни медикаменти и дрехи, които тези дни се раздават на болниците и на крайно нуждещите се бедни деца у нас. От Съветския Червен кръст също получихме голямо количество медикаменти и превръзочни материали, от каквито страната ни има голяма нужда.

Пръв етап в мирновременната дейност са безспорно културно-трудовите бригади, които Българ-

ският Червен кръст даде. Българският Червен кръст пръв у нас даде пример за организиране на широк състав от различни видове специалисти лекари и специалисти-работници в сложни колективна на трудово-културните бригади.

Всрпийт етап в нашата мирновременна дейност е организирането на широка обществена азамопомощ, в служба за подпомагане при обществени бедствия и за първа помощ при злополука.

Българският Червен кръст не забравя и своята обществено-здравна дейност, и в това отношение подкрепя всички инициативи на Министерството на народното здраве за организиране на здравно-вещателни станции, родилни домове, болници, диспансери и др. В кръга на своите възможности Българският Червен кръст организира и самостоятелно някои от горните институти.

Българският Червен кръст е кръвна рожба на своя народ и му служи с всеотдайност. Българският трудов народ от села и градове винаги в делото на Българския Червен кръст свое дело, за това го цени и подкрепя.

Литературна и изкуство

През последните десетилетия на небосклона на нашата социална поезия, някоя звезда на друг поет не е блестяла такалъчезарно и ослепително, както звездата и поетичния талант на твърде рано уверелия от туберкулоза пролетарски поет Хр. Смирненски. Никой друг поет след Ботева не е така високо търсен и четен от широките трудови маси, както творецът на стихособи ката „Да бъде ден!“

Един от изключителна големина поет, който рядко се ражда, когото обикна и възлюбил целия български народ. Въпреки слъзашата цензура и задушаваша традиция на миналото, копнежите за възход бликал през големия талант на съвсем младия поет. Израствал във мизерия, излезал от широките народни маси, живял сред тях и познал техните болки и страдания, той отразява в поетична форма най-високия подем на пролетарското движение у нас.

Цялата поезия на Смирненски блика от радост, страдание, движение, пламък, възторг и от предчувствие на историческата победа на човечеството. Тя е огнеструйна — ако искаме да употребим негов израз. Чрез нея далечните простори, ся-

каш отекват гръмовно: Светлина! Красота! Висини! Вдъхновяван за подвиг и победата от тези сгъхове пъдни с движение, бунтован от отес и живот, българският пролетарий страда и се бори, копнее и се надява. В поезията на големия поет, преобладава улицата, арената на работническото движение, на което и самия той е рожба. Мизерията е върна другарка на Смирненският от дете до самата му смърт, която го взе от живота тъй млад — едва 25 годишен, изпълнен с трълните на творчеството, с пъстрия низ на поетични образи, с жизнерадата шедост да пръска струи от искрите на своето художествено дарование, изпълнен с вечния му призив за борба, в която той влагаше целото си сърце и душа:

И ако слыщето угасне в боевете —
то моегo сърдце ват слыщи ше им свети
през бурната тина,
в пламъка на владите души им стига,
за да разбит и последната верига
на майката — зема!

Той остави общочовешки мотиви, които със художествена си стойност, правет от стиховете му ценен принос към съкряваницата на международната пролетарска поезия. Скърно е, че си отиде твърде рано във възрастта, когато смъртта е престъпление. Той не може да види величавения пристъп на роба, за който възхвеновено пееше и жадуваше. Не чу как гневният гръм потресе престъпните стъпки и не доживя да види:

„утрото на празника ни пръв
с корални капчици динша кръв . . .“

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ

ПРЕЗ БУРЯТА

Аз ще дочакам празника на моите братя
и размаха на техните крила,
когато върху хиляди чела
ще начертае смъртен знак съдбата,
и бурята със гръм ще призове
възбунените свои синове.

През сумрака на тънки горести и грини,
през грохота всевечен на труда,
ще заблести предутринна звезда,
и от прихлупените тъмни хиини,
безименни борци ще полетят
по стръмния и свят Спартакoв път.

И аз ще видя непознати и велики
довчерашните стенеци тълпи,
пред чийто дeри вечна мъка бди
и вечно дебнат нунди бледолики,
а в тъмните потрошени стъкла
смъртта потропва с ледени крила.

Ще видя пристъпа величествен на роба,
ще чуя гневен гръм да потресе
заспалите стъгди и понесе
надлън и шир червената прокоба
на угнетения човешки род,
разбил вековния си хомот.

И мълчалив и блед сред бледите си братя
ще понеса аз черния си кръст,
и нека на гърди ми кървав пръст
да отбелени сетний ден в борбата
и Каин да разбий с картечен гръм
челото ми и земния ми сън.

А ти, другарко скъпа — сетна ми утеха,
възторннена и смела отмини
към слънцето на пролетните дни,
Аз ще целуна твoйта светла дреха
и утрото на празника ни пръв
с корални капчици димяща кръв.

Из спомените на Самарянката

— Тихо е в болничната стая, сестро, спят! А мене ми се иска да викна, та да излез всичко, което се е насъбрало в гърдите ми. Не, не к'ахът не боли. Него лекари лекуват, ще мине. Но тука, в сърцето ми се е отворила голяма рана и тя кърви . . . боли . . . Няма кой да я лекува. Седни, седни тука. Нека ти разкажа всичко. Пък, кой знае — казват, че като си излезеш бодката някому — олеква ти . . .

— Отраснах в китно, балканско село. Един приятел имах — Делчо. Като братя бяхме. Все звездно — по кошарите, по школото, а сетне по събрания и по хората. От там почна тя и! . . .

Една беше Цвета, сестро, а ние бяхме двама. Двама като братя. Едни и същи неща харесвахме, едно и също вършехме — еднакво залюбихме и Цвета.

Иде тя на чешмата, а ние вече там. Усмихне се ти на Делчо, усмихне се на мене, па хитро скърши вежди и заситни към къщи.

Хванем се недела на хорото — аз от ерната

страна на Цвета, Делчо от другата, а тя — все същата — мълчи и се усмихва.

Охладнахме си с Делчо. Верно, думажме си, бива ли тъй — за една мома да си развалим дружбата, ама на! Го, яха нему в сърцето Цветините очи, а и мене не беше чужда хубостта й.

Тъй минаха дни. Германците започнаха войната с Русия и нашите нелегални събрания зачестиха . . .

Една вечер Делчо дойде у дома, тъй — а нинкое време. Гледам го — хем весел, хем неслюкоен, — хем нещо иска да ми каже, хем мълчи. . . Как си? — питам го, а той — добре! — мълчи и се усмихва.

Поседя, поговорихме за туй, за онуй, па като стане да си отива, току ми изтърси: — Нощес отивам! Както се е листнала гората — чудо! Ще се срещнем при Синия камък! А ти от тука ще внимавай какво става. Е, хайде прощай, братко! . . .

Прегърна ме и ме целуна.

В този момент ние бяхме пак двамата големи приятели. Знаех, че скоро ще излязат, но не знаех, че тази нощ ще бъде.

Прегърнах го и аз и го целунах.

Делчо беше вече при есрната, когато се обърна, изведи от пазвата си розна китка и ми я показа. — От Цвета е, казва, вълче ми се! Ех, как съм щастлив, брат! На тебе оставям изгората си. Пази я! — и потъна в тъмнината . . .

Как мина тази нощ и какви дни се заредиха след това, не мога ти описа. Тя, моята Цвета, на която бях обрещал мислите си, делата си, живота си, се връкна и то не кому да е, а на Делчо . . . Най-близкия ми човек!

Започнах да работя. По цели дни не излизаш.

Пък Цвета . . . и тя все в къщи си седеше и хабер чакаше . . . А като я срещна усмихне се и ме поздрави, щастливо някак.

„Ех, голяма болка“ изживях. Работех много за де-

лото и по-малко време ми оставаше да мисля за себе си.

Минаха месеци. Един ден дойде джандермарията и плъзна из Балкана. Пустнаха слух, че Делчо е убит. Зажали цялото село. А Цвета, горката, седящи не излиза от къщи. А очите ѝ, Цветините черни очи, бяха станали, сякаш, по-големи.

Отровна змия се вмъкна в сърдцето ми, сеestro! Казах си: — Делчо го няма, Цвета свободна, аз я обичам, защо да не се оженим!...

И започнах нова надежда да храня...

Почаках цяла година, па придумах Цвета, оженихме се. — Какво, рекох ѝ, няма да станеш калугерица, я! Пък и аз, обичам те!

Но, не бе за много. Дойде най-после 9-ти септември! Цяло село излезе да посрещне тези, които извоюваха свободата на целия ни на-с-д. Излезнах и аз да срещна своите аругери. Но, нито за минута не ми мина през ума, че най-отпред, най-левет от всички ще бъде Делчо...

Слухът за неговата смърт бил лъжлив. И ето го отново тук, само че по възмъжал и по-мургав, иначе същия Делчо, с същия умен поглед и високо чело. Вдървих се на мястото си, а той, — дойде при мен и само това ми рече: — Добре си ми запазил Цвета, друже!...

По-добре да беше ме наругал, по-добре плесница да беше ми ударил.

Още вечерта Делчо напусна село. Къде отиде, не знам. Горката Цвета! Няма да разказвам как преживя това.

През това време се обяви войната и аз заминах за фронта.

Влуцах се без страх в атаките. По някога достигах до безразсъдност с смелостта си. Исках да измия някак срама и греха...

Беше сутрин, студена есенна сутрин. Острият есенен вятър пронизваше, но възпламени от предчувствадения бой ние се впуснахме в атака.

Тътен и вой! Дим и кръв! Трасък и вик! — Атака!

Аз се впуснах напред, но нещо докосна коляното ми и по него се разля топлина. Изгубих почва под краката си и пелнах...

Колко съм лежал, не зная. По едно време боит затихна. Към мен се приближи някакъв военен с взета, кой знае от кого, санитарна чанта в ръка. Наведе се и превърза крака ми. После обърна главата ми така, че да го видя. Изгръзнах!... Обля ме студена пот!... Пред мен стоеше Делчо!...

Помислих, че сънувам, че това е кошмар и се размървах, за да се събудя, но дочух тихия му, спокоен глас: — Не мърдай, братко! Не съм ти направил добре превръзката. Ей сега ще те отнеса. — И ме взе на ръце.

Исках много работи да му кажа, да му обясна всичко, но той не ми позволяваше да го-

вора. Вече приближавехме, когато боя отново започна и то с още по-голяма сила.

Изведнаж нещо иззвиста покрай нас... По-вече нищо не си спомням.

Дойдох на себе си в болницата. На съседния креват, до мене, беше Делчо. Едва го познах. Целия беше потънал в кръв и памук... Само очите му, умните му очи, не гледаха спокойно и щастливо някак... Беше безкрайно спокоен, като че ли не усещаше болките. След няколко часа издъхна и аз, сестро, трябваше да бъда свидетел, безпомощен свидетел на всичките му мъки.

Той ми даде всичко: приклетството си, любовната си, живота си...

И когато ледената целулка на смъртта докосваше вече умното му чело, вместо проклятие, вместо упрек устните му пророниха:

— Любим, братко, значи добротворетето!...

Екатерина Воденичарова

За ЛАГЕРИТЕ

„Да направим от живо-а мечта и от мечтата действителност!“ — бе казал някога другарят Ленин. Откъсвайки се от димните и пращини градове ние наистина превърнахме д-ните в блани, с които сме живяли — там долу в развизаната. Събрани от различните краища на България, — непознати,

с различни характери, ние така бързо свикнахме една с друга, че мисълта за раздяла ни навяваше тъга. Лагерът ни се намираше над с. Драгалевци — в полите на Витоша. Сутрин с красивия изгрев на слънцето, започват възклициването на девойките — „Колко е красив изгревът! Сякаш само той слънцето изгрева така хубаво. И вече! предугаждат приятността на издването, на носещия само радост ден, ние скачаме и преди още да изсанри тръбчата ние сме готови. Когато тръбчачката извести часът за ставане, ние сме вече понистили палатките си. Втори път тръбчачката свири. Ръководителката другарката Мария Петрова, ни събира за гимнастика. Някои, не успели да са вчесат, но ... дори и с разплетени плитки те бързат, защото иначе с нечистота си ще се излюжат. Фигурите, които ръководителката ни учи, са толкова увлекателни, толкова красиви, че всяка останала в палатката си или закъсняла — съждавя.

Ех, пък като дойде време за закуска, малко закъсняли и огладнели, с канчета и джигичи бързаме към столовата. Но много повече ни приличат по-

литическите въпроси, които разискваме в пелатките си. Колко интересни са те, колко оживени са в спора нашите лица и като че ли другарската среда и чистият планински въздух, спомогат за усъвяване на определения за минзване материал. В стремежа си да научим нещо повече, да усвоим и разгледаме проблемите, които така живо интересуват днешната отчествено-фронтоваска младеж, ние желаем да достигнем онова ниво, до което с много четене и труд са достигнали някои наши другарки. С идването на вечерта, тази сериозност и замисленост изписана върху нашите лица, се заменя с присъщия на младежта жар и ентузиазъм. В общите музични и песни, които огласят хубавата околност, ние сповяваме дружбата помежду си.

Какво удоволствие,

каква наследя ни доставят лагерните огньовет! Тук на тях, всяка пагалка се стрени да изнесе колкото се може по-оригинален номер. Бубните пламъци, които обхващат постепенно клонките на събраните през дъня от нас дървета, ни доставят голяма радост и ни пренасят сякаш в един друг свят, свят в който илии живот, в ват в който няма мое и твое, в който има само другарска обич и преданност. До късно през нощта се чува шепнещите гласове на млади, изпълнени с живот девойки, които подлагат на критика разгледаните на лагерният огън въпроси. Като отражение на нашия живот и стеният ни вестник „Лагерник“. За стениия си вестник ние полагаме особени грижи. Всички се надпреварваме да дадем материали за излизането на следващия брой. И когато той излезе с дописки, разкази, стихове, живо изпълнен с снимки и карикатури, ние му се радваме и се чувстваваме някак горди пред собственото си творение. Нашият стениен вестник е огледало на съместното ни прекарване на тези приятни летни дни.

Радостта, с която посрещаме писмата от близките ни и пресата е неописуема. Всяка тича да посрещне курьерката. Радост и разочарование! „Имам писмо или нямам“ — се чува само този възглас.

Под палещите лъчи на слънцето, червеноръстките бояро стоят на своя пост, за да оправдат девиза: „Аз съм!“

Лагер — школа
за инструктори при В.М.С. кръст
с. Драгалевци

В своя 60 годишен живот, Българският Червен кръст е развил многогранна народополезна дейност, която бегло може да се изрази в следните цифри:

За посрещани и издръжка на бежанци през 1903, 1913, 1919 и 1928 г., дружеството е изразходвало, по тогавашна оценка 43,811,533 лв.

За подпомагане пострадалите от земетресенията през 1913 и 1928 г. са изразходвани 35,904,988 лв.

При наводненията през 1897, 1922, 1937, 1938, 1939 и 1942 г., Българският Червен кръст подпомогна пострадалите чрез санитарни отреди, подслони, кухни, санитарни грижи, раздадени 3,259 костюма и 29,781,094 лв.

За подпомагане пострадалите от пожарите, д-вото е изразходвало 6,550,000 лв., като се е притичало на помощ на населението с медикаменти, лекарска помощ и др. през време на епидемните или с народни кухни и вагони с храни в моменти на глад.

Извън това Българският Червен кръст поддържа редица институти за подпомагане и здравеопазване на широките народни маси, като: болници, павилиони за туберкулозни, сиропиталища, старопиталища и др.

В време на война Българският Червен кръст е бил винаги в помощ на ранените бойци. Особена подкрепа оказъ на нашата войска в Отечествената война с организирани 8 санитарни влакове и изразходваната сума от 208 мил. лв.

Български Червен кръст е участвувал и в международната помощ, като е подкрепял, доколкото силите му позволяват, нуждаещите се при бедствия в други държави, като това стана със санитарната мисия и болница за руските войски през Руско-японската война, с паричните помощи за пострадалото при земетресения население на Мартиника, Ритония, Коринг и др.

Напоследък д-вото подпомогна с 110 мил. лв. издръжката на зимуващите в страната югославски деца.

Безсмъртен

ЗА ПРОФ. АСЕН ЗЛАТАРОВ

Нахално издрънчаха апаратите
и ниците добавиха: почина!
Каква лъна, повторена стократно
насколо ми тягостно застина!

Летяха телеграмите: Виена...
Асен Златаров... смърт... и тъй далече!...
Аз свих юмрук, обърнах се и бледен
потънах сам в настръхналата вечер.

Не, не, учителю, не си починал,
това е тъй чудозищно и дръско! —
По дяволите Морз,
по дяволите ниците! —
За тебе няма гроб, за тебе няма смърт —
борците са безсмъртни.

Нима ще монне нявга да угасне
сърдцето ти, любящо и велико!
да потъмнее погледа ти властен,
да спре кръвата,
с такава нананда бликнала!
Нима ще се прекъсне твоя път
опасен, но човечен и безкраен
и думите ти няма да горят
сърдцата като въглени запалени?! . . .

Вървя -- неволно виндам в полумрака
купчина пръст, тълпи и зинал гроб: —
един човек отива си, когато
повярвал беше в него цял народ . . .
Но не, учителю, ти нив ще бъдеш вечно
не тук завършва светлия ти път,
По дяволите Морз!
По дяволите ниците!
За тебе няма гроб, за тебе няма смърт —
борците са безсмъртни!

Емил Андреев

Проф. д-р Асен Златаров е роден в гр. Хасково на 4 февруари 1885 г. Бащата на Златаров е бил другар на Левски и заточеник в Анадола. Златаров завършва гимназия в София. Още през ученичеството си той проявява жив интерес към руските и френски класици и работи в домашната си химическа лаборатория. В 1907 г. става учител в Пловдив, през 1910 г. е вече асистент по химия в Софийския университет, през 1922 год. става доцент, през 1927 г. — извънреден професор и едва една година преди смъртта си — 1935 г. става редовен професор. Реакционната клика в университетска и фашистките правителства с всички сили пречеха на Златарова.

Проф. Златаров е отпечатал десетки научни трудове на български и чужди езици, стотици ста-

тини по обществени въпроси. Той бе особено увлечителен сказчик. Преди смъртта си Златаров написа книгата „В стрината на съветите“, в която с забележителна смелост и с дълбоко правдивия език на един честен учен и философ изложи истината по положението в Съветския съюз, против когото по това време се изписваха тонове мастило само за хули и ний-долни клевети.

Проф. Златаров почина на 22 декември 1936 г. след операция от злокачествен тумор. Българският народ устрои на голямия учител и честен българин величествено народно погребение. Смъртта на Златарова бе признана за засилване и довеждане до победоносен край всенародната антифашистка борба.

проф. д-р АС. ЗЛАТАРОВ

ЗЛАТАРОВ за младежта

Младежта идва винаги с смел поглед: младостта на по-старите ѝ се струва излишна и тяхните грижи маловажни. За младежа морето е плитко до колени и той не се бои да го нагази. И понеже в душата му властвуват, в пресек над разум, въображението и чувствата, той живее в свят, който мъчно се поглежда с действителния и за това младежът е по природа бунтар. Така се обяснява тая психика у младежа на пренебрежение към установеното и жажда за подвиг, за героичество. Всеки млад човек мисли, че с него почва светът, с него почват истините, че всичко заварено е увехтало за правдата на живота.

Така е било и така ще бъде. И тъкмо защото това е така трябва да се използва това, за да се тласне развитието на младежта в път, който води към придобиване на положителна ценност на живота: трудоспособност, гордост, обществено чувство,

чувство на подвиг, защото в себе си той носи видението на поета за правда и красота в живота. И там е цената на младежта, че от синощата си носи да направи действителност. Странно е, когато се явят младежи с назидчиви схващания. Което ми е винаги оудавало, то е било, съществуването на младежки съюз при народнишката партия. Какво може да entusiasмира тези младежи? Да ги зарази за подвиг, да им даде подтика за намеса в живота? Това ли, че трябва да вардят банките на безсърдечните лихвари на изедници и папи на метала? Младежта по предопределение не може да влиза в армията на ретроградите.

Младежта е съкровището на човечеството, най-свидния негов цвят и най-съкровенната му надежда. Към що да се обърне тая младеж, за да намери подхрана на своите възделания, да даде възможност за проява на своя идеализъм и твор-

Виеща, 6. XII. 1936 — Илинската, 67. бет.

Общи мисли за един живот си, а
не ми остана време да се занимам с
интересите си, с удоволствията си, с естетиката си.
И за това най-голямата ми удача която вой-
никът на фронта: погледната линия, която
гледате на мислените (за страна — за сме-
хотелността на закона), а гледате на
измислените и болести. Тъй като забравяте
този — ме избуяват се ридоубави.

дисциплина на ума и волята, добротворство. Използувайки разпаденото въображение на младия човек и неговата богата емотивност, трябва да се сложат пред него примери и задачи, които да задоволяват жаждата за добро, истинно и хубаво, които мъчи сърдието и ума на младежа — — —

Дайте идеал на младежа. Идеал е идеята за истина, за хубаво, добро. Към тях да се насочи душата на младежа, да се насочи чрез повика на всичко честно, което крие нашата страна — — —

Младежът, по предопределение по естеството си, е винаги в първата линия на борбата за придобиване на нещо по-горно, по-човечно. За това младежът е мадеж, защото в него кипи романтичното

чувство, да получи цел в живота си? Къде ще дири тя тази цел? В повика на патриотарите ли, за които идеята за родината и прикрите на гешерти, в тоя на князете на църквата и държавата ли, когато те така често забравят човека и бога? Младежта ще намери подхрана на своя идеализъм, само когато отдаде мисълта и сърцето си на идеал висш, идеал, който води към извоюване на нещо по-ново, по-човешко, високо за човечеството — — —

Младежът е твърде достъпен и сам лесно се приближава към другите хора. Възрастният човек понякога става затворен, недоверчив и към най-близките си дори. Младежът е преди всичко вярва. И той пристъпва към човека с открито сърце, като

чувства, че ще срещне отклик. Младецът трябва да върви винаги напред и да намери най-напред тези, които са социалната основа на движението, работниците, при оная маса, която отрудена, огорчена, притисната, няма много време за размисляне и затова се вплита понякога в ирешката на дематоги и измамници.

От друга страна трябва да се обърне внимание и към дребните собственици, които, наистина, са голяма жертва на днешното общество. Привързани към малкото блага, които имат, за тях няма радост, те са по-угнетени и от работещия и дори от безработния работник.

Третият елемент, който трябва да бъде спечелен и който много лесно може да бъде спечелен, това е интелегенцията. Тя много лесно може да бъде спечелена чрез дейността на младежта.

Лумпенът не е годен за нищо, казва Маркс. Нужно е за работника едно благосъстояние, едно издигане в материалното му положение и в интелектуалното му ниво, за да стане той ценен съзнателен гражданин и борец за правата на класата.

Лумпенът, разсъдъкът на когото е поимачен, заслужава своите сградания. Като се събере с себе-подобните си той става разрушителна сила. Така работническото движение се връща назад и след това трябва наново да се работи за неговото възстановяване.

Много угрози, младежи, дебнат днешния човек. Особено младия, който ще бъде утрешния гражданин, който ще осъществи нашите идеали и блянове, за да стане светът родина за човека, за да се сринат тесните граници на нечестивия шовинизъм, на предрасъдците на расите и за да настъпи великото царство на обединеното човечество. —

Вам се пада, младежи, да дадете живот на утрешното човечество. Да се борите за един нов миропорядък. Вие трябва да оцените вашата голяма роля и тежката ви отговорност. Вашата задача е да достигнете нещо действително по-гърно от това, което са достигнали сегашните хора. Чрез една трудова демокрация, която ще бъде просветена и трезва, вие ще трябва да донесете нещо ново за историята.

Към здраве и презвост

от Д-р Ник. СТАНЧЕВ

чрез предпазване от простуда, заразни бо-
дести и др.

Има коварни скрити врагове. Таква са алко-
холът и тютюнят. Хората ги употребяват съзнателно,
защитават ги, купуват ги, ценят ги повече от хляба
и водата и дори се сърдят, когато някой им ги за-
бранява. Тия две неравно-клетъчни отрови (отрови
на мозъка и нервите) създават у хората една улойка
и едно чувство на удоволствие и добро разполо-
жение, наречено „суфория“. Те са велики измам-
ници, защото едновременно развеселяват и троят,
затова и имат най-много адвокати и защитници
между бедни и богати, учени и невежи, работници
и министри. Спиртните напитки са проникнали в
всички прояви на живота — при сърби и радости,
при раждане и смърт, при печалби и загуби, при
нещастия и успехи — винаги се употребяват. И
най-смешното е, че когато хората пият и се чукат
с чашките, — казват „на здраве“, а напротив —
трябва да се казва „на болест“, защото алкохолът е
създател само на различни заболявания на орга-
ните в човешкия организъм — сърце, мозък,
нерви, стомах, бъбреци и др. В болници и лудници
лежат много болни, които са заболяли вследствие
злоупотреба с алкохол. Колко много пияници се
разсипват в кръчки и аперитиви; те са почнали с
„умерено“ уж пиене и полека-лека стават неуме-
рени алкохолици. От пиянството страдат най-много
децата — техните бащи ги лишават от толкова
много много неща и блага, колкото пият и пропий-
ват парите си в кръчките. Тютюнят е също така
една разсипническа отровна билка.

Червенокръстите са един от пазителите на
човешкото здраве. Те служат, преди всичко, на
здравето, работят за него и се учат как да помагат
на болните и как да предпазват здравите.

Здравето е най-ценното благо за човека! Нека
означим с цифрата 1 — здравето, а с нули всички
останали блага, които човек желае да притежава
(образование, облекло, къща, ниви, автомобили
и др.) Всички тия нули придобиват стойност, само
ако пред тях напишеш цифрата 1. Ясно е какво
огромно значение има здравето за целокупния
живот на човека.

Здравият човек е златната мина, съкровището
на държавата. Само той може да твори и произ-
вежда блага, необходими за живота ни. Трудът
пък е мощният дост, който движи колелото на
живота, а земята е неизчерпаемия източник на сү-
ровини и готлви материали, които задоволяват
всички нужди на човека; тия три сили — здрав
човек, земя и труд, поддържат съществуването на
народите.

Враговете на здравето са много: лошите усло-
вия на живот (нездравословно жилище, прекомерна
и тежка работа, недостатъчна храна, микроби, про-
студа, пиянство, тютюнолушене и др.). Със всички
тия злини трябва да се борим. Преди всичко жи-
вота във всичките му прояви, трябва да се подо-
бравя полека-лека, чрез премахване на мизерията,
невежеството, бедногития и нехигиеничния труд,
чрез ограничаване на алкохолизма, чрез създаване
на здравословни жилища и фабрики, чрез снабдя-
ване на здрава, разнообразна и достатъчно храна,

Алкохолът и тютюнът са особено вредни за децата — за тях те са силни отрови, затова никога не бива да ги употребяват. Младежите трябва да бъдат пълни въздържатели, да носят високо си-
нното знаме на трезвостта и да се борят срещу пиянството. Те трябва да основат навред въздър-
жателни дружества и да се мъчат да задържат ро-
дителите си в къщи при тях, а не да отиват в
кръчмите. Така се борят децата в СССР с алкохо-
лизма на възрастните. Застават пред кръчмите и не
дават на родителите си да влизат в тях.

Червенокръстите трябва да станат първи
борци за трезвост, както са вече борци за здраве!

О. Ф. България има нужда от трезви мозъци,
трезви сърдца и трезви мускули, за да крепне и
преуспява! Всички държави, в които алкохолизмът
е вземал широки размери, са били обречени на
разорение и гибел. Нека запазим България от
опасностите на алкохолната отрова. Нека и вие
всички да служите на борбата с алкохолизма,
която О. Ф. власт предприема и организира, чрез
своя инспекторат при Дирекцията за борба със
социални болести и злини в Министерството на
народното здраве.

— Станете борци за здраве и трезвост!

Когато те геройски се бяха за Родината и биваха
ранявани в тежката борба...

И винаги им идваха на помощ безименните
храбреци — червенокръстци.

ДЕТСКИ СТРАНИЦИ

За малкия ученик

Малко, хубаво дете,
сутрин, рано на чешмата
измий сънено лице
без да плачеш от водата.

После чистите си дрешки
бърне, бърне облечи,
с лъснати обувки, вчесан,
тази сметка направи:

Първо: кърпа за нослето!
Второ: ноктите до край
да изрене мама, щото
станали са черни май!

И на края тъй приготвен
за училище тръгни.
Там на чина, седнал кротко,
молива не лапай ти!

Никога не плюй на пода
като лошите деца
и боклуците по двора
не събирай със ръка.

А на обед, щом се върнеш
от студа червен кат мак,
не захващай да се храниш,
без да се измиеш пак.

Вечер с паста и със четка
зъбките лъсни добре,
а крачката над колени
сапунисай с две ръце.

Веднан в седем дни къпи се
и се преобличай цял,
а в ушичките да няма
нивга нълта, ушна кал!

И ще видиш колко бърне,
много бърне ще растеш.
Ако всичко туй изпълняш,
сто години ще нивеш!...

Да. Ще разбереш тогава,
че тук няма нищо трудно
и ще питаш как до днеска
сам не си се сетил — чудно!

Катя В.

НОВА ГОДИНА

Мирна и щастлива
ти при нас ела —
радости разливай
в градове, села.

Да сме сити, здрави,
бодри и добри
и да сме корави
трудови борци!

С бузи зачервени
с весели сърдца,
да са тук засмени
стари и деца.

А в полята родни —
в грейналите дни,
нова и свободна
песен да звъни!

И да се люлеят
до гърди жита,
плодове да зреят
в нашите места.

Нека има вълна,
хляб и слънчоглед,
нека бъдат пълни
кошерите с мед!

И да блика здраве
в целия народ —
хубав да направим
нашия нивот!

АСЕН БОСЕВ

Все напред и напред бе девизът на Родината.
И нашата армия не знаеше отстъпление.

Наука

ВЪЗДУХЪТ

Застанете край леглото на някое бебе, когато спи и наблюдавайте гърдинките му, как се повдигат и падат, повдигат и пак падат. То не знае какво става с него, но върши тона, което върши всеки човек и всяко живо същество т. е. диша. В всекиго от нас има специална машинерия, която се грижи за дишането, когато спи. Нима нужна човек да се е учил да диша. Душането е непринзволнен процес и се извършва, без да ни пита, дали го желаем или не. Разбира се, човек може да спре да диша, но само за много кратко време. Опитайте се, колко време може да не дишате. Половин минута, та най-много една минута и то с гражданни усилия.

В някои места, както на остров Кейлон, хората се впускат в морето за бисери, които намират в черупките на мидите. Те се впускат в водата и гледат да пробрат, колкото се може повече миди, които ще отворят после, когато излезат вън от водата. За да извършат това, те задържат дъха си през всичкото време, докато са в водата. Те са обучени и могат да изтрайват по-дълго без да дишат, но и те не могат да задържат много дълго под водата. Трябва по-скоро да излезат навън, за да поемат въздух.

Всичко живо диша. Ако държите в ръката си птичка и забележите, че не диша, то тя е мъртва. Дишането е също тъй необходимо и за птиците, както и за човека и за животните. Не е нужно да ни казва някой, че това, което дишаме всека минута п ез деня и през нощта, е въздух. Той се намира навред около нас, като необятен океан и е невидим. Той е и над нас в простора, отива нагоре, но след няколко километра почва да се разсеева и почти изчезва.

Този океан от въздух се състои от няколко газа, смесени заедно, невидими за око, но осезаеми. Човек чувствава въздуха с ръката си, като я размаха бързо. Образува се лек вятър, който не е нищо друго освен самият въздух в движение.

Учените доста отдавна можаха да отделят тия газове и така доказаха, че въздухът не е еднообразна маса, както изглежда на пръв поглед. От тия газове два са, които нлягат на здравето ни и тях ние трябва да познаваме, именно кислородът и въглеродният двуокис.

Ако поставим една мишка в стъкленаца, пълна с кислород, мишката ще тича толкова много, че човек би помислил, че тя е най-щастливото същество на земята. Ако сега напълним друго шише с въглевия окис и поставим в него същата мишка, тя сигурно ще умре вътре в една минута, ако не бъде извадена навън в скоро време. Този прост опит показва разликата между кислорода и въглевия двуокис. Единият е наш доброжелател, другият — враг. За щастие, винаги кислородът е много повече от въглевия двуокис, особено когато човек се намира на открито.

В стаяте, обаче, където работим и спим, настъпва промяна: почва да намалява кислородът за сметка на въглевия двуокис, който се увеличава. Тази промяна се дължи на дишането и се извършва в белите дробове. Когато поемем дълбок дъх, аварваме кислород, а когато го изхварваме навън, изхваряме въглевия двуокис. Кислородът е грабнат от дробовите и даден на тялото, защото му е нужен а въглевия двуокис е взет пак от тях, за да бъде изхварлен, понеже е вреден.

Читателят може да запита, где се намира в тялото този вреден газ, за да бъде изхварлен. Не се намира никде, а се образува постоянно при изгаряне на храната а клетките, която кръвта им занася. Тялото е винаги топло, защото в него постоянно гори огън, невидим, разбира се, но гори. Това е храната, която взимае ежедневно. При това изгаряне, именно се образува въглевия двуокис, който изхваряме при всяко дишане. Затова е и дишането — да изхваряме въглевия двуокис и да поемеме кислород, който поддържа горенето в тялото. Без кислород не може да има горене и тялото ще истине. При задържане на въглев двуокис, тялото не може да живее и ще загине.

Затова гледайте, където и да сте, да дишате пресен въздух. Той е по-важен за здравето от всяко храната. Най-чист въздух е нощният, затова при подходящо в еме научете се да спите при отворен прозорец. Така ще вдъхвате животворния кислород и не ще се задущавате от смъртоносна въглевия двуокис. Движете се на открито и спете при отворен прозорец.

МЛАДЕЖКИ ЧЕРВЕН КРЪСТ ИО СВЕТА

АРЖЕНТИНА

Групата на младежите Червенокръстци в училището № 34 на градчето Баластер (една провинция около Буенос-Айрес) е съвсем нова, тъй като тя е била образувана през август 1942 год. Настоятелството — съставено от 12 младежи, момичета и момчета, избрани от другарите си, има правото да бъде гордо от извършената работа през първата годишнина на своето съществуване. В отчета, представен на 21 септември 1943 г., по случай година от основаването на тази група, настоятелството дава следното резюме за проявената дейност на младежите в течение на тази година:

Набавяне на пълна аптечка за носене; постоянно наблюдение за чистотата и хигиената в училището; изпращане на цветя в болницата на градчето; приемане на училището № 279 — Санта Биото, из под свое покровителство; изплатане на външни чораби и поправяне на износени дрехи за нуждаещите се деца от тяхното училище и покровителствуваното училище; изпращане на покровителствуваното училище 2 колета, съдържащи 150 конял. дрехи, 25 играчи, 35 проч. книги и кътници; междушколска кореспонденция с училището „Ернестина Е. де Андино“ от провинцията Сан Жуан, с средното девическо училище „Ла Серена“ (Чили) и с училището „Георг Вашингтон“ в Орегон — Съединените щати; получаване на 24 сандака играчки изпратени от Младежкия Червен кръст в Америка и след това тяхното разпределение; образуване на училищен музей.

Нужните средства за реализиране на тях техни прояви са били събрани от продаването на стара хартия, вестници и списания, шибета и най-различни предмети подарени от самите ученици.

Из списанието на Аржентинския Червен кръст

С. А. Щ.

М. Ч. К. в прогимназията в Мънтерей — Калифорния, провежда от дълго време активна дейност, благодарение на отличната организация, която той е успял да си създаде. Всяка секция изпълнява плана на Младежкия Червен кръст в кръга на неговата взаимност. Един съвет, образуван от 25 ученика, произлизащ от всички секции при училището, координира и направлява всяка дейност на младежите червенокръстци, които взимат участие в всичко предначертано.

Младежите от прогимназията Мънтерей се интересуват много от болните войници в една военна болница. Биологическата секция е имала

една много добра идея. Ето вече година, откакто учениците са занесли в болницата 125 саксии красиви рачъцфални цветя. Войниците бяха очаровани от цветята, а учениците бързо се върнаха в Мънтерей и купиха още 200 саксии цветя и започнаха веднага да ги отглеждат и разсаждат. След като дадоха и тези цветя на Великаен и през първите месеци на пролетта, учениците решиха да отглеждат и други видове цветя, за да могат през цялата година да снабдяват болницата с пресни цветя.

ИНДИЯ

Брошурата „Ролята на младите червенокръстци в подобрене условията на живота днес“ съдържа едно съкратено изложение по направените подобрения в училищия и обществен живот, чрез въвежданата на МЧК в училищата, предложения за нови подобрения и една бележка-съобщение върху работата на младите червенокръстци през време на войната. Една глава е посветена на „Пригответе условията на следвоенните условия в живота на сегашна Индия“. Там ще се намерят полезни упътвания върху начина, чрез който юниорите ще могат да помагат на войниците, завърнали се в техните огнища и в техните семейства, за да могат да се нагодят към настоящия живот и новите условия — психологически, морални и материални.

АВСТРАЛИЯ

Малките юниори от Лизмор са изготвили красиви календари, които са продали по 2 пенс единия, което им донесло сумата 1 ливра и 6 шилинга, спечелени чрез тяхната собствена идея. Други предмети изготвени от тези деца, им е донесло още 6 шилинга и продажбата на зеленчук, произведен от самите тях в една малка градина

6 други шилинга. Към тази сума те са прибавили и свои 12 шилинга и 9 пенс, с което общо са се събрали 2 ливри и 9 пенс, които ще послужат, за да помогнат на децата, лекуващи се в болницата на МЧК.

Малко преди Коледа най-малките юниори от Сут Стратфилд са пуснали помежду си една подписка, в която всеки записал парите, които желее да даде. Тези малки са, наистина, много великодушни, защото на Коледа те са могли също да поставят (прибавят) към главната каса на МЧК красивата сума от 12 ливри, така също 2 красива ковертюри, които те сами са изработили.

САНИТАРЕН БЕЛЕЖНИК

ИНФЛУЕНЦАТА

Както всяка година така и сега, в по-голяма или по-малка степен инфлуенцата ще ни посети. И наистина, удивително е нейното бързо разпространение, което не щади нито стари, нито млади. Не ше и съмнение, че болестта в единични случаи се среща през всяко време на годината, но през месеците януари, февруари и март болестта приема вид на широка епидемична вълна. Понякога пък, тя залива цели материши и носи печата на страшна напаст. Достатъчно е да се спомне страшната „типанска болест“, която според сведенията на хигиенната секция при Обществото на народите през 1918/19 г. е покосила живота на повече от 20,000,000 души.

Сама по себе си инфлуенцата не е опасна, нито фатална, обаче тя намалява издръжливостта на организма и го прави уязвим към разните усложнения, причинявани от нахлуването на вторични възбудители. Последните само дебат отслабването на съпротивата на организма, за да го нападат. Най-чести усложнения се явяват в ушите, синусите и белите дробове.

Заразата не се разнася нито чрез въздуха, както по рано се мислеше, нито чрез вятъра, нито по други незнани пътища. Тя се разпространява само от човека и следва пътищата на човешките

съобщения. Колкото те са по-усъвършенствувани толкова по-лесно заразата се разпространява. За да се избегне болестта трябва: да се избягват лицата, които кашлят или кихат. Да не се позволява на събеседника да говори, киха или кашля на среща, защото така може да предаде заразата. Да се избягват болните от инфлуенца, както и тези, които са кремави, простудени или неразположени. Да не се посещават кафенетата, кръчми, трамваи, гари, кина и др. публични места, където се събират много и всякакви хора. Да се пазят сухи краката. Да се предпочитат ходенето пешком и на слице. Да се проветрива често стаята, особено при слънчево време. Ръцете да се измиват добре преди всяко ядене.

Ако някой се почувствава изразположен, трябва веднага да се отдалечи от здравите и да лежи няколко дена стаята. По такъв начин се отстранява огнището на заразата. То е важно и за самия болен, защото инфлуенцата обшо взето не е опасна, обаче, като се има предвид многобройните ѝ усложнения, трудно може да бъде предсказан нейния изход. Това щото бо бета с инфлуенцата зависи главно от личното предпазване, което е пък гаранция и за общественото запазване.

ОРГАНИЗАЦИОНЕН ЖИВОТ

Повече от година нашата организация — Младешкия Червен кръст в България, отново съществува и обединява във своите редове всички младежи в страната, за да направи от тях бъдещи граждани, които, напълно усвоили принципите на Младешкия Червен кръст за човечност, другарство и взаимопомощ, ще бъдат утре здравите зидари на нова О. Ф. България.

Измина една година на усилия и трескава работа. Още при възстановяването на Младешкия Червен кръст след 9 септември, ведно със трудовата и важна задача за организиране младежите-червенокръстци, нашата организация служеше и на Родината. В Отечествената война тя с гордост даде своята дна, Младешките червенокръстци пренасяха ранените бойци от фронта, бдяха над тях в болниците, пригот-

вяха подаръци и писма за фронтовците, грижеха се за югославските деца, подпомагаха бедни, воински семейства, даваха от своята кръва, за

да спасят живота на някой герой. Те бяха на поста си, верни на своя девиз: „Аз служа!“

Изпълнили достойни своите военно-

временни задължения, на нас сега предстои задачата в най-скоро време да организираме здраво всички клонове на Младешкия Червен кръст в цялата страна. Предстои ни едно закрепване, което ще може още по-добре да ни сполоти и да привлече новч младешки, като служители на високохуманните идеи на Младешкия Чер-

седател на Българския Младешки Червен кръст, върху илюзии, целите и задачите на същия. След разискваната конференцията изработи план за дейност през 1946 г.

С доброто провеждане на тази първа ло рода си младешка, червенокръстка конференция, Софийската област дава отличен пример на оста-

уше „Д-р Никола Лабрев“, които още в началото на учебната година имат в клона си 634 члена, здрави деца изпълнени с любов към делото на Младешкия Червен кръст.

В село *Козаро, Габровско* — първоначалното училище броя 213 ученика, които всички до един са червенокръстци.

Също и всички ученици от девическото *у-ще Св. Санта Мариа* в гр. София са редовни членки на Младешкия Червен кръст.

Макар и още в началото на годината, някои клонове можаха вече да проведат дейност. Така напр. в софийските училища се четат здравни беседи, обявяват се трудови дни за почистване на училищната сграда, подготвя се изяснението на забави. Отличили се в това отношение са: *Малкокаменска гимназия, III мъжка гимназия, II девическа Св. Санта Мариа, Минерва* и др., а така също и в деня на изборите, санитарни постове от червенокръстци и червенокръстки дежурки от всички столични гимназии. Сега всички трескаво се готвят за отпразнуване международния ден на Червен кръст — 30 декември и за близките коледни празници.

От друга страна децата на село *Цергелово, Пловдивско*, изготвят план за истински полезна дейност, а Червенокръстците от Плевенската мъжка гимназия, обещава блестяща и плодотворна работа през настоящата година.

И всичко това, говори за едно силно желание за работа, за едно истинско разбиране на високо хуманните идеи на Младешкия Червен кръст от страна на хубавата ни младеж. Този факт може само да ни радва и ни вдъхва надежда, че в най-скоро време ще има вече младешки, които да не разбират и да не живеят с идеите на Младешкия Червен кръст за милосърдие, човеколюбие, обществена взаимопомощ и международна солидарност.

Евгения П.

виен кръст. Изпълнението на тази задача се налага в най-скоро време — нека не остане учебно завържение, или изобило български младешки, където до не е проникнала така човечната идея на Младешкия Червен кръст.

От получението до сега сведения ние с радост установяваме, че на много места работата се подема с истински ентузиазъм; добро доказателство за това е чудесно проведената конференция на младешките червенокръстци от Софийската област.

Конференцията бе открита след кратка литературна част. От името на Българския Червен кръст, поднесе приветствия председателят г. *Д-р Либен Ръска*, който между другото каза: — Идвам да ви приветствувам от името на Българския Червен кръст. Аз ви чувствавам близки, затуй защото вие сте именно ония, които ще продължите нашето дело. Ние сме щастливи, че ще можем в времето на Отечественофронтовска България да развием нашата дейност за изграждане на делото на Червения кръст. Младешкият Червен кръст даде първите дейци в София, които се притекоха на помощ. Ние разчитаме много на вас, и особено на вашата вявя по селата и малките градове и паланици. Трябва да се подготвят хора, готови на самоотвергия за делото на Червения кръст. А такива хора трябва да се подготвят още на училищната скамейка!

Възторжените слова на г. д-р П. Рачев, от които лъхаше любов към младите червенокръстци бяха бурно еквентирани от делегатите.

Пред конференцията бе изнесен доклад от г. *Д-р Г. Анолов* — пред-

нашите области, които би трябвало да я последват.

Особен интерес към организацията и желание за работа се забелязва у малките червенокръстци. Така напр. клон на основното училище в село *Торос, Луковито*, е възобновен още на 1 септември, г. и веднага са били записани 236 члена на организацията. Децата от това село се отнасят с особено голяма любов към Младешкия Червен кръст — те разполагат с аптечка, библиотека, машинка за стрижене коси, 28 касички и 30 плетени наръквичници.

В село *Лалково, Бялово*, още в първия учебен ден — на 15 септември — свикват събрание на клон на Младешкия Червен кръст и успяват да приобидат към организацията още 205 бдари червенокръстци.

В гр. *Паварджик* е особено забележителна проявата на Червенокръстците от среднищното народно основно

СЪДЪРЖАНИЕ:

Нашият път — Гаврил Марков; Световната младеж говори; Делото на Българския Червен кръст — Д-р Любен Рачев; Христо Смирненски — биографически бележки; През бурята — Хр. Смирненски; Спомени на самарянката — Екат. Воденичарова; За лагерите; Българския Червен кръст в 60 години; Безсмъртен — Емил Андреев; Д-р Асен Златаров — биографични бележки; Златаров и младежта; Към здраве и трезвост — Д-р Ник. Станчев; За малкия ученик — стих. Катя В; Нова година — стих. — Асен Босев; Въздухът.

Младежки Червен кръст по света. Санитарен бележник. Организационен живот.

Снимки от Отечествена война — в. ф. д. Ден. Цонев.

Всички друнества на Младенкия Червен кръст трябва незабавно да отпочнат записването на абонати за новата годишнина на „Аз слуна“. Списанието ще излезе в 10 книжки в настоящите размери. Всички суми изпращайте на адрес: Бул. Дондуков 63 — София или по чекова сметка 4000, като се отбелязва, че сумата е за описанието.

Книжка 1 се отпечата в печатница „Стефан Баръмов“
— улица Антим I 25 — София в 5,000 броя

РЕДАКТИРА КОМИТЕТ:

Редакция: Бул. Дондуков 63 -- телефон 66-18

Годишен абонамент 300 лева